

Cu lumina Calicului în mână nime nu umblă în
întunec, și ceice'l abonează părtași faceșevor
de rîsul cel vecinic!

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Curios!

De trei-patru săptămâni țiaristica noastră națională înotă în apa metingului din Oxford.

Tóte babele's deja bete de procesele de presă provocate adeseori de indiviți atăcați de guturaiul politic, despre care și de și se mânjește hârtia albă a gazetelor noastre cu negreală neagră.

Nu'i gazetă românească, care nu 'și-a dat tótă silința spre a afla o alifie pentru curarea ochilor de găină, sau a bătăturilor politice de samsarlic onest alui D. Sturza.

Idea de stat maghiar, acest product spiritual al unui stomach plin de mătrăgună întâpă ca strechea în colónele țiarelor noastre.

O muscă de columbaci, dacă mușcă un bou național, în colónele țiarelor noastre curge venin.

De doi ani de țile Unirea din Blaj apără sfânta Unire contra ereticului Nicolae Densușian, și între Români neunirea înflorește ca și urzicile pe la Sfântul Gheorge prin tóte văile.

Un an de zile a trecut însă, decând Uniții 'și-au ales cu multă însuflețire trei metropoliți.

Nici unul din acești trei metropoliți plini de speranță până ați nu s'a întărit.

Pentru ce nu?

Despre acest fapt țiarele noastre tac ca filosoful în cucuruz!

Și eu nu m'ași mira atâta de țiarul Unirea, care'și sparge capul celibilor ca se convingă pe Nicolae Densușian despre validitatea actului unirei cu Roma — cum vine însă de Telegraful Român tace?

Curios!

Trilog între două Mărginene și un țigan.

(Scenă intimplată în piața Sibiului).

— Tu Paraschivo, en stăi să'ți spun ceva.

— Ce?

— Popa nostru ați în Vinerea sf. Păresimi a mâncat în cârcima lui Cvandt cârnăței cu hrean!

— Nu glumești?

— Nu ȕeu eu!

— Mâncare-ar cătran!

— Trei muieri dela noi, ședând cu el la o masă, s'au uitat cu ochii până ce a mâncat!

— Ce spui? Cum vine el, care e veduv d'odată la trei femei? — O ucigăl sfânta cruce! — Ala'i popă? ba ala'i p . . . Dómnne iartă-me . . .

— Ȕi-i porc, draga mea — respunse un țigan din apropiere — da de unde sunteți?

— Din Vale!

Un órecine.

Mumă-sa a născut un papălapte.

Tată, pe cine a avut? ști-va mumă-sa!

El e o sęcătură de om cu coliva-n spate, care mereu vorbește de viitoriul națiunei, al cărui factor principal pe sine se consideră.

Are știință destulă, pentru de a putea vorbi despre tótă lumea prostii.

Are și avere destulă, dar' din al seu nici odată n'a mâncat se se sature.

Când mănâncă din al seu, se strânge c'o sfóră de gât, ca se nu pótă înghiți gros.

E un mare filantrop, dar' alt om afară de sine nu cunóște'n lume.

Deși s'a născut bătrân, e încă tinër, și bucuros s'ar însura, se teme însě nu cumva se'și capete o nevěstă, care se mănânce mai mult decât el, căci atunci se spêndură.

De aceea, ca bolnavul din scriptură lângă lacul Vif-terzdei, zace lângă lacul pliu de dorul căsătorii, dar' nu se află om ca se'l arunce în lac. Toți câți îl cunosc mai bucuros l'ar arunca în Dunăre.

Orb, schiop, uscat, din mâna lui de milă n'a mâncat. Din contră el însuși cerșește ȃiua la ameaȃi dacă'i întunerec.

Pe vr'o listă de contribuiri în scopuri naționale nime nu 'i-a cetit numele.

Tótă lumea'l stimează, pălăria însě nime nu 'și-o ia de el.

Cu tóte este el, în societatea contimporanilor, e un obiect neprețuit — de rís.

Odinióră un coleg 'i-a ȃis: Frate, eu se fiu ca tine, la moment m'aș împușca.

En ghíci cine'i?

Increderea lui „mopperli perduto.“

În dedumnezeuferita diecesă alui Nicolaenuvecertați încrederea publică a mai multor vechi și probați deputați sinodali s'a rupt pe unde'i așa mai subțire.

Taica 'și-a păpat încrederea cu băbacul.

Gura congregațiunilor comitatense din Caraș-Severin a cădūt prin ciurul libertății electorale alui Nicolaenuvecertați între neghină.

Alții au ieșit la ultimele alegeri sinodale ca țiganul din Raiu!

Estan în parlamentul lui Nicolaenuvecertați tot al doilea deputat e un fiscal!

Întrebarea e deci motivată: Oare pentru apărarea pipirigului, ce crește pe dominiul din Visag, 'și-a ales Nicolaenuvecertați atâta fiscali în sinod?

„Atunci fă două mai mici!“

Tinerimea română, plină de îngrijire de viitoriul națiunii și al seu, în Sâmbăta patimilor a adresat cătră prelații români fără deosebire de revereandă un apel prin care'i provócă se concheme întru apărarea cauzelor naționale un mare congres național interconfesional, ori două mai mici confesionale.

Cetind eu acest apel 'mi-a venit următórea anecdotă aminte:

Un țigan sosind odiniórá din pădure rupt de fóme acasă, a dis cătră nevéstă-sa: Tu Păscino, ađi se'mi faci o mămăligă mare, că de flămënd ce's, fómea a fătat pui în mine!

— Da ghin șe Saule, că numai nițică făină avem!!

— Atunșii, măncușe Păscino, fă două mai miși!

Ade morțuna.

Pe la noi juđii se pun
 Din ómeni cari nu mai spun
 Alt cuvânt din gura lor
 Decât al ungurilor ;
 Altă limbă nu vorbesc
 Alt cuvânt nu glăsuesc ;
 Pentru ungur e rușine
 A mai ști și limbi străine,
 Dar' o pat câte odată
 Că dóră la judecată
 Mai merg și alte neamuri
 Nó tot Sécui și Unguri.
 Destul că la judecată
 E citat Mitru odată,
 Om vestit în alui sat
 De un prea posnaș bărbat.
 Nó, Mitru spune cum fost
 Pricina în sat la vost ?
 — D'apoi, se erți domnule
 Cum se fie ? Eat' așa'i :
 Eu mergeam tocmai la móră
 Cu teleaga c'o iepșóră
 Și'n șanț, afară din sat
 Se găsec, s'o întêmplat
 Un om, nu știu mort ori beat.
 Eu la dênsul am strigat :
 Scólă mă, nu dormi'n șanț
 Că de vin niște finanț
 O se te prindă de cap
 Cređând c'ai furat tábac !
 Dar' trăsnițul nu se scólă,
 Eu đic „tu“ la cea iepșóră
 Și mă duc ață la móră,
 Acolo eu povesti
 În drum tóte ce pătî.
 Dimineața a dóua đi
 Prin sat vestea se ivi
 Că jupânul Pișta Franț
 A fost aflat mort în șanț.
 Apoi ști vorba se duce,
 Eu când aud îmi fac cruce
 Ca creștinii, și ear' spun
 Cum vêđutul'am în drum
 Adecă'n șanț, mort ori beat
 Nu știu, că nu s'a sculat
 Ori și cât eu l'am strigat.
 Primariul dac'auđi
 Că vêđui în ceea đi
 Pe jupânul Pișta Franț
 Rêsturnat cu capu'n șanț,
 Mě chiemă, mă probozi
 Cum de nu'l putui tređi ?
 Atâta spun pe cât știu
 Destul că Pișta nu'i viu.
 — Bine, moi ! dar' spune mie
 Pe cine ai tu mărturie
 Că tu la șanț l'ai găsit
 Și la el nu omorît ?

— Mărturie? vai de mine!
Mărturie? n'am pe nime,
Că mergeam singur la móră
Cu teleaga c'o iepşórá!
— Tu Mitru prost nu pricepe!
Fost la tyine cinye vegye
Cum strigat scólă la el?
Spunye drept nu fii mişel!
Drept spun n'am fost numai io
Şi mărţuna cât colo!
Fost dóră şi morţuna,
Atunci tu cum cuteza
Şi spune ke nu fost nyime?
Morţuna e mărturie
Şi scriem la ea se vie
Se spunye cum tu găsit
La Pişta şi nu omorít.
— Înzădar, Măria ta,
Că nu'ţi vine mărţina
Pân'aici,
da'i muszai, mo!
Dake poruncsestye io
Muszaj vinye, de nu légă
Şi aduce la teleagă.
— Legată o poţi aduce
Dar' ea nimic nu ţi-a spune

Şi s'o tai tótă dărabe!
— Da muszai Mitre se spunye
Dacă io poruncsestye
Muszai spune tot ce estye.
— Ba se erţi Măria ta
Dar' ştiu că mărţina mea
Puţinel te-a lumina,
Mai bine las'o-n pustie
Nu scrie aicea se vie.
— Morţuna fost mărturie,
Trebe dar' aici se vie
Şi se spue ce vozut
De spus réu, tu estyi pierdut,
De spus bine — estyi scăpat
Mune tu fi ascultat
Cu morţuna la odat . . .
— Domnule, Măria ta,
Pe mine mi asculta
Dar' pe mărţina mea — ba!
— Ce? tu nu vrei? faci craval?
— Ba nu, dar' mărţina'i cal?
— Cum nu spus la început?
Atunci io fost priceput
Tu mogar de la Mitru,
Amu poţi dracului dù!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, cocon dihaiu
Jócă bine'n prima Maiu,
Jócă bine și'ndesat
Pe popa Bunea din Vad!

Hop! că'n Vad colo pe Olt
Popa Bunea'i bun preot,
Și are doi frați mai mari
Amêndoi is secretari.

Dar' popa Ion ca mai mic
Întru tôte'i mai voinic.

El de când în Vad popește
Gâlceava'n tre ómeni crește,
Biserica sêrăcește
Concubinatul sporește.

Avù biata drept venit
Biserica un' pâmênt

Arător, și avu și-un rît
 Care aducea venit
 Bisericei cât de cât;
 Dar' popa Ioan Bunea
 Ce făcea, ce nu făcea
 Destul că și dete silință
 Și le luă'n folosință
 Nu cumva biserica
 Se aibă și ea ceva.

Apoi popa Ion Bunea
 Prin gazete cum cetea
 Despre un soi de cămilă
 Numită „nunta civilă”
 Într'atâta s'animă
 Și grozav se sufulcă
 Până ce o întroduse
 În Vad — fericindu-se,
 Că în Vad a resărit
 Un sóre când a venit
 El ca popă — deci jócă'l
 Marcule și întreabă'l:
 Popă ești și tu părinte
 Ori dóră's numai cuvinte?
 De ești popă, cine te pune
 Se scurtezi cu intențiune
 Biserica în venite?
 Ești tu Bunea om cuminte?
 De ești popă, de ce lași
 Ca tinerii copilași
 Nescăpați de cătănie
 Se trăiască'n scârnăvie?

De ești popă, ce vestești
 Tineri în ani ostăsești
 Și-apoi îi lași se trăiască
 În legea dobitocească
 Nelegați
 Necununați
 Ca niște țigani curați!
 De ești popă, ce cununi
 Pe aceia dintre juni
 Cari încă nu sunt scăpați
 De miliție? — Și jucați
 Marcule tu cu Bunea
 Se se mire de voi lumea
 Și jucând tu așa strigă:
 Măi popă cu gura strîmbă
 Cetește tu psaltirea,
 Ciaslovul și biblia
 Și lasă minciunile
 Lasă nebuniile
 De's bune prescurile!
 Prescurile de nu'ți plac
 Las' pe altul mai sêrac
 Se popească cum e scris
 În tipic și'n paraclis,
 Dară nu cum popești tu
 Tipicu nu'i Talmudu
 După care lucruri tu!

Apoi Mărcuț dina da!
 Mergi o leacă la Deva
 De acolo treci Mureșu
 Până'i afla Șoimușu,

C'acolo popa Guga
 Și cu ibovnicuța sa
 Cearcă chiar în postul mare
 Teatrele celi maghiare,
 Și-apoi jăcă cât e nóptea
 Csardaș, mazurca și polca
 Mai mult tot cu drăguța.

Jucând pe popa Guga
 Poți o leacă-ai și striga:
 Părinte sfinția ta
 Știe óre vlădica
 Cum joci cu ibovnica
 În postul mare nóptea
 Cu jidanii de-a valma?
 Părinte, popă Guga
 Iscălit' ai tu taina
 Care'n Pesta s'a croit
 Cea despre căsătorit?
 De n'ai iscălit'o încă
 Apucă condeiu'n brâncă
 Și de loc o iscălește,
 Ori găzdóia ți duduește.

Apoi Mărcuț fără greș
 Jăcă tu și la Buceș
 În țara Zarandului
 În patria moșului.

Acolo jăcă mereu
 Cu părintele Birău
 Și cu Anița
 Crâșmărița
 Se răsune ulița!

Și jucând tu iuește
 Precum se duculuește:
 Părinte sfinția ta
 Așa ți spune pravila
 Se stai la crâșmărița
 Până averea ți vei păpa?
 Părinte popă Birău,
 Mult e rău năravul teu!
 Tu în loc se ți porți popia
 Porți tot vinul și rachia,
 Ear' pe biata preuteasă
 O lași pentr'o crâșmăreasă!
 Părinte, popă Birău
 Mult e rău năravul teu!
 În loc se cetești vr'o carte
 Stai în crâșmele spurcate
 Și te umpli de păcate,
 Vail crucea cum nu te bate!
 Părinte, popă Birău
 Lasă tu năravul teu,
 Las' crâșma și pe Neti
 Și te pune a ceti,
 Și cetește Unirea
 Calicu și Tribuna,
 Gazeta și Dreptatea
 Și acolo de'i afla
 Vr'un indemn, vr'o'n bărbat
 Pentru scârnavă ți purtare
 Hai di de! continuă,
 De nu — stai și cugetă
 E popesc lucru ăsta
 Care'l faci sfinția ta?

Dacă crezi că nu'i popesc,
 Lasă'l, ori te zogonesc
 Pe la spate pe furis
 Și fac zup cu tine'n Criș!
 Și-apoi hop Marcule hop,
 "Că te-om face protopop
 În tractul Oraviții
 Și acolo bine'i trăi,
 Când vei pune dascălii
 Că vai bine'i pe aici!
 Spună'ți prota Popovici
 Ce traiu e când dascăli pune
 De se duce vestea'n lume.
 Ca se ști cum te suci
 După ce protă vei fi,
 Eată'ți pun pildă pe prota
 Șandor din Oravița.
 Acest protă'n 3 April
 Dat'au spirului azil,
 Când în Ciclova română
 A dat cu bețivii mână
 Și-a lăsat de s'a ales
 Un om fără înțeles
 Fără carte, fără glas,
 Dar' harnic de a da vinars,
 De dascăl, de învățator
 De școlă conducător!
 Las' că lumea'i rea din fire
 Și'i într'o conglăsuire,
 Că dacă Popovici Sava
 Făcù cu vinars isprava
 Atunci protii ce o fi dat

Pentru că l'a candidat?
 Dar' habar nu'i, prota'i protă,
 Nu'i cel om burduf de slovă
 Că prin școli cât a âmblat
 Nici aceea n'a'nvățat,
 Că r e în alfabet
 Dar' el tot e protă drept:
 El ȕice, dacă Sava
 Dă la ómeni rachia
 De ce n'ar da adeca
 Și la protopop ceva?
 Așa ȕic gurile rele
 Dar' cin' se uită la ele?
 Eu cred că prota Șandor
 E un om cu mare dor
 De geșeft, care în fine
 Omului aduce bine.
 Geșeftul e lefterie
 Legată de țingilie
 Ca și barba, fără ele
 Ca calu fără masele
 E un protă; deci geșeftul
 Se fie țintă și țelul
 Ori și căru'i protopop
 Deci Marcule hop și hop!
 Dar' veȕi nu juca singur
 Că nu ești neam de ungur
 Ci iați la joc un soț bun
 Cu picior de alun.
 Iați pe prota Popovici
 Care vȕd că'i chiar aici,
 Și mi'l jȕcă jidovește

Și astfel fi iuește:
 Părinte protă Șandor
 De multă vreme mi dor
 Se joc cu sfinția ta,
 Deci ți-pă-ți revereanda
 Și hai se jucăm una.
 Se jucăm și se horim
 Și bine se ne gostim
 C'amù baș îi lumea noastră
 C'o'nfrunđit iarba pe cóstă.
 Tu pui dascăli, io iau oi,
 Așa'i datina la noi;
 La tot omu'i umblă plugul
 După cum îi meșteșugul.
 Vestitul din Longobarda
 Leonat trăia cu barda,
 La próta'i destulă barba,
 Că unde el și-o arată
 Prinósele i se gată:
 Ici pune un biet dascál,
 Colo un popă cât un cal,
 Dincolo un epitrop
 Colea un crísnic norod,
 Mai ici face un prohod
 Și pentru ori-ce vohod
 Îi vine zlot după zlot.
 Apoi deschideți gurița
 Și protei din Oravița
 Đ'i'i și-o vorbă seriósă:
 Đ'i'i părinte cuvióse,

Când mai ai dascáli de pus
 Cugetă la cel de sus
 Care te póte și bate
 Dacă faci nedireptate;
 Dacă lași ca cei mai proști
 Se fie din urnă scoși
 Dacă au avut câțiva zloți
 Se plătească arvălucă. *)
 Părinte sfinția ta,
 Prin tract unde'i mai umbla
 Ori la ce fel de oficiu,
 De și tu ești Popovicu,
 Nu rãbda ca cei vinoși
 Și cei de prin crășme scoși
 Se aibă vorbă și vot
 Că altcum bunul norod
 Va crede că și prota
 Cu bețivii a dat mâna
 Spre a demoralisa
 Românul și opinca
 Care sunt talpa țerii,
 De aceea toți bicherii
 O calcă și-o trag în tină
 Cu vină și fără vină,
 Fi deci tu protă lumină
 Electrică'n tractul têu,
 Nu fi chiar hopaiți de sêu
 Care pute, fumegă
 Ear' lumină nu prea dă,
 Ba încă întunecă!

*) Arváluca bãnățenilor e arvuna noastră; ei îi mai đic și căpară.

Urzică Scandalografescu.

BCU Central University Library Cluj

Aprópe trei milióne de români şed de present în Cluj pe banca acusaţilor.

Lungă bancă!

Toţi ceialalţi români din Transilvania, Ungaria şi Bănat, care nu şed pe aceasta bancă, merită între fraţi 25 pe altă bancă mai scurtă!

Special acelor români, care de frică, că n'or încăpea pe banca cea lungă, au luat frunza'n buză, şi s'au adăpostit contra vânturilor dela apus după Carpaţi, eu le-aş da pe banca cea scurtă porţie dublă!

Asta'i părerea mea.

Alţii însă pot avea o părere şi mai próstă, eu pentru aceea filosof tot nu voi fi!

Causa pentru care aprópe trei milióne de români şed în Cluj pe banca acusaţilor e, că 25 români, sau așa numitul nostru comitet naţional, în lipsa de alte ocupaţiuni,

a făcut o jalbă plină de înțelepciune, și cu jalba asta în proțap a plecat acum doi ani la Beciu.

Unde însă înțelepciunea residează, acolo adeseori prostia stă caraulă.

Înțeleptul nostru areopag național a cârpit jalba nouă de nouă cu'n petec, care cusut d'o mână nedibace, deloc a bătut procurorului de stat la ochi.

În jalbă se țice adecă: „Legea uniunii Transilvaniei cu Ungaria nu s'a putut aduce în mod valabil!“

Esta'i petecul cu musca pe căciulă.

De esta s'a acățat procurorul de stat ca ursul de vacă, și frunzărind prin lege, a dat d'un paragraf, pe care ori îl pui în cap ori în picior, în tot casul din el iese delictul de agitare contra legii.

Recunosc și eu, petecul e prost cusut, și celce l'a cusut a fost un croitoriu cărpaci!

Cu toate este, dacă eu așa avea o curte cu jurați la dispozițiune, eu pe procurorul de stat l'ași încrimina pentru delictul de agitare contra legii.

Iată pentru ce.

Jalba celor 25 încriminați țice simplu: „Legea unirei Transilvaniei cu Ungaria nu s'a putut aduce în mod valabil!“

Că legea unirei Transilvaniei cu Ungaria însuși nu e valabilă, asta jalba n'o țice, și prin urmare de delictul agitării contra legii aduse, vorbă nu pôte fi.

Delictul de agitare contra legii l'a comis însuși procurorul de stat, care în actul de incusă, trăgând consecințele de përul primariului din Hațeg țice: „Dacă legea unirei Transilvaniei cu Ungaria nu s'a putut aduce în mod valabil, atunci nici valabilă nu e, și prin urmare, nevalabilă fiind, putere de lege nu pôte avea!“

Aşa a argumentat numai țiganul, care pomenindu-se la trei luni după nuntă, că nevastă-sa îi naște un copil, s'a bucurat nespus, și la observarea unui prieten, că copilul nu pôte fi al lui, 'i-a ȓis: Mă, nu fi prost! Dacă tu la un tîrg îți cumperi o vacă, și vaca la trei luni îți fată un vițel, ȓre vițelul nu e al teu?

Pentru atare logică țigănească curtea mea cu jurați, dacă ași avea una, sigur n'ar judeca pe procurorul de stat, ci în cel mai rău cas l'ar compătimi.

Cum va judeca curtea cu jurați din Cluj pe cei 25 reprezentanți ai acelor aprópe trei milióne de români, asta n'o știu. În Cluj se pôte întîmpla și aceea, ca curtea cu jurați, la întrebarea președintelui, se răspundă așa:

— Furat'au X calul?

— Da!

— E X vinovat? Central University Library Cluj

— Ba!

Se pôte însă și contrariul întîmpla. Curtea cu jurați din Cluj și așa pôte se răspundă.

— Furat'a X calul?

— Ba!

— E X vinovat?

— Da!

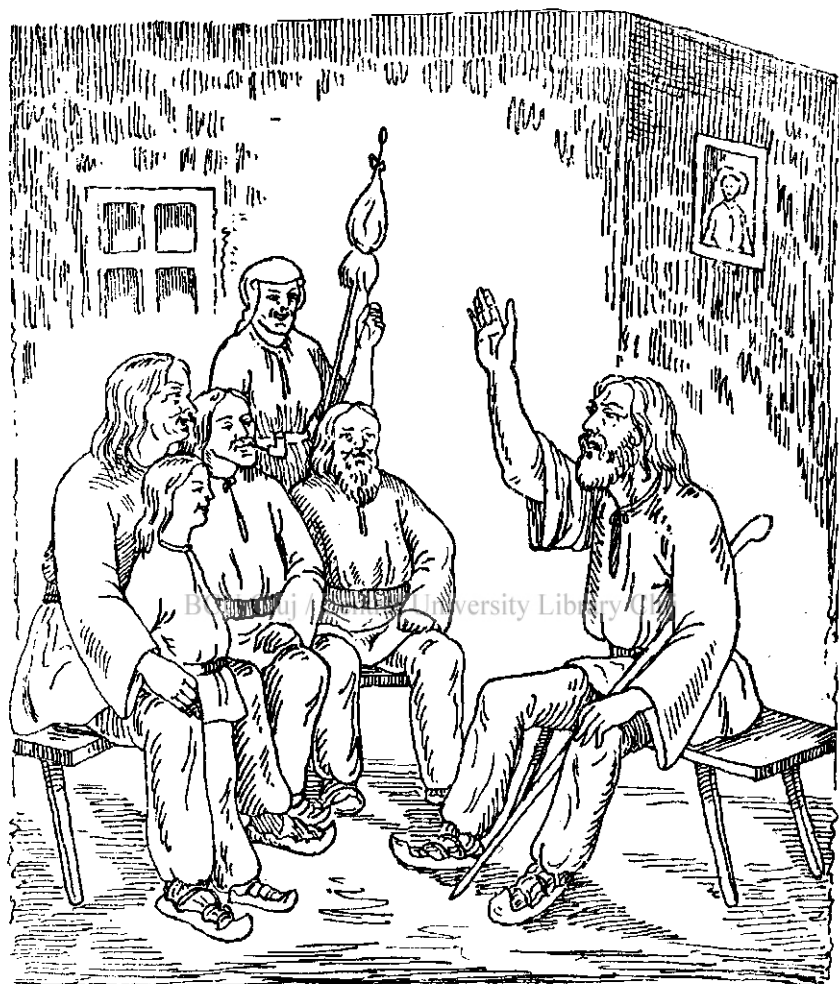
În Cluj d'un timp ȓre-care iustiția însuși nu mai e sigură de verdictele curții cu jurați.

De aceea mintea sənătósă, aflând de procesul memorandumului, însuși și-a pus întrebarea:

Oare eu unde's?

Și sigur mintea sənătósă nu 'și-ar fi pus astă întrebare, dacă ar mai fi sigură de stimă, de care odiniórá se bucura în Ungaria!

Stan Pășitul.

Se vă povestesc ađi despre alegerea popii săsesc din Alma.

Dór' nici un popor din Europa nu'și alege preoți în așa deplină libertate ca Sasii din Fundul-Regiu în Transilvania. Asta fără îndoială și din motivul, că candidații de preoție însurându-se nu'și iau neveste din comunele rurali, în care competează la parochie, și așa amorul cătră

una sau cealaltă față din comună nu jăcă acel rol canonic, ca spre exemplu, la noi Românii fără deosebire de flămândări confesionale.

Cu toate este și la Sasii din Fundul-Regiu alegerile de preoți nu's scutite de câinii și apucături electorale.

După cum sunt parochiile grase ori slabe, așa'i și îmbulzala candidaților.

În comuna săsască Alma, devenind parochia vacantă, trei candidați au concurat la postul de preot.

Toți trei candidații au fost provocați se candideze. Asta e un vechiu obicei. Nime nu candidează în parochiile săsești din Fundul Regiu fără se fi fost provocat de una sau alta grupă de alegători ca se candideze.

La unul din cei trei candidați s'au prezentat cinci din cei mai de frunte locuitori din Daia, și l'a învitat ca se candideze.

— Bine, ție candidatul provocat, eu bucuros candidez, dar' numai în cazul, dacă dumniovăstră me asigurați, că voiu primi majoritatea voturilor, că eu, candidând nu vreau se cad și se remăiu buzat!

— Domnule, respuse unul din cei cinci, noi suntem 60 votisanți în comună, noi îți garantăm 50 de voturi!

După această asigurare, la candidatul provocat, a urmat o masă bogată cu mâncări și beuturi, și o petrecere din cele mai plăcute în onórea provocatorilor.

La despărțire, candidatul mulțămind celor veniți spre a'l provoca la candidare, pentru ca în tot cazul se'și asigure alegerca de preot, le-a promis între 12 ochi, că el la toți cei-ce vor votisa pentru el, întru aducerea aminte, le va cumpăra câte o pereche de cisme pe ram, sau cum se ție pe picior. 'I-a rugat totodată, ca c'o ție mai nainte

de alegere se vie la el, și se ducă alegătorilor cismele promise, care până atunci sigur vor fi gata.

Așa s'a și întâmplat!

C'o ți înainte de alegere cei cinci invitați s'au prezentat de nou la candidat, ca se ia cismele în primire.

Candidatul precaut și circumspect a predat însă celor cinci provocători numai câte o cismă pentru alegătorii sei, și adecă numai cisma cea de piciorul stâng, și a adaos, că cisma cea de piciorul drept li-o va preda după alegere în persoană.

Așa majoritatea sasilor din Daia, ca se capete și cisma de piciorul drept, a votat pentru alegerea lui Stefan Dengel, care a și reușit cu majoritate de voturi.

Popa Colac cu popa Pupăză,

Colac: Christos a înviat sote!

Pupăză: Adevărat c'a înviat, însă noue celor din mormânturile Ungariei viață nu ne-a dăruit!

Colac: Ce ȑici?

Pupăză: Ce ȑic, am ȑis!

Colac: Tu te-ai păgânit cu totul sote!

Pupăză: Ba eu nu! Eu cred în Christos, dar' tu nu creȑi, că eu tot așa cred în el ca și tine, și eu tot așa fac față de tine! — Unul e Christos, o credință ne-a învățat, apoi pentru ce credem noi două, și mereu strigăm

ca Nebuna din deal, că suntem una? — Noi Românii sôțe, avem lipsă de învierea unui Christos, la care se ne rugăm prin un popă la una și acea biserică. Până nu se întâmplă asta sôțe în noi viață n'a fi!

Colac: Învia-va și acel Christos sôțe! — Înaintemergătoriul Mâneguț ni s'a arătat deja!

Pupăză: Și eu am tótă nădejdea — ca se nu ție speranța! Me tem însă, nu cumva pe acel Christos se'l răstignească după înviere!

Colac: Cine?

Pupăză: Celibii vostri, ori călugării noștri! — Și dacă aceștia n'o fac, sigur o face curtea cu jurați din Cluj, din motivul crimei de conturbare confesională!

Colac: Las' tu sôțe se urmeze Înaintemergătorului Mâneguț un Christos, care se ne uniască în credința strămoșiască, atunci viața din mormânturi ne dăruiește, și eu de celibi, de călugări, de kisededovleacuri, de curtea cu jurați din Cluj, de căsătoria civilă, și de toți dracii nu me mai tem!

Pupăză: Eu te cred sôțe, și pricep cu desăvârșire marele câștig național, ce ne-ar proveni din reunirea noastră în credință. . . .

Colac: Atunci ôre pentru ce nici o conferință națională din câte am avut n'a luat în programul seu: „Reunirea confesională a tuturor Românilor din Transilvania, Ungaria și Bănat?

Pupăză: Nu știi! — Știi însă aceea, că fără unirea în credință între noi Românii unitate și solidaritate până'i còda cu porc și codubatura cu còdă n'o fi! Tot ce se vorbește în adunările noastre, și se scrie în gazete despre solidaritatea și unitatea noastră sunt vorbe late în baltă aruncate, și mazăre în pàrete trântită!

Colac: După părerea mea soțe, primul pas pentru reunirea noastră în credință ar trebui se'l facă Asociațiunea transilvană pentru cultura română, și literatura poporului român!

Pupăză: Și eu sum de părerea asta! Pentru ca însă asta se se pótă face prin Asociațiunea transilvană, mai întâiu de tóte ar trebui se dai afară din comitetul central al Asociațiunei transilvane atât pe membrii cei uniți, cât și pe cei neuniți!

Colac: Ei, dar atunci în capul Asociațiunei transilvane numai servitoriul mai rămâne!

Pupăză: Așa'i! — Însă tocma servitoriul póte singur săvârși marele act național al reunirei Românilor în credință, pentru-că de servitoriu al Asociațiunei transilvane, din motive de puritate, se angajează numai atare individ, care cel puțin de două-ori a trecut dela neunire la unire et vice versa!

Colac: Scandal!

Pupăză: Național!

Colac: Bine soțe, așa departe am ajuns noi cu areopagul culturii române și al literaturii poporului român?

Pupăză: Soțe, dela începutul alianței noastre în scopul culturii și al literaturii naționale, în comitetul Asociațiunei transilvane șed membrii, care n'au idee de cultura și literatura națională, dar' șed pentru motive de paritate confesională, și tóte conclusele acelu comitet nu's altceva decât un product al hârei confesionale!

Colac: Scandal!

Pupăză: Național!

Colac: Da ști tu ce soțe!

Pupăză: Ce?

Colac: Hai se facem noi începutul reunirei!

Pupăză: Hai!

Colac: Dă mâna cu mine!

Pupăză: Na!

Colac: De ați în colo soție noi se fim gr. or!

Pupăză: O ho soție, se fim gr. cat. — altcum nu
me învoesc!

Colac: La asta nu'mi dau eu mâna — adio!

Pupăză: Adio!

Calicogram.

Budapalestina 28 Aprilie. — În casa magnaților șarlataneria civilă alui Vekerle și colăcari a căzut cu cracii'n sus! — Se trăească Isaiatântuește, popa Colac, și popa Pupăză!

Deputații Sasilor, în corpore, au jurat următoriuilui lui Vekerle, ad bene platitum*), credință circumspectă.

Miron.

Culegătoriuil.

*) Cetește: „plăcintă!“

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Timpul și femeile sunt mai mult supuse schimbării!

* * *

Fericit bărbatul, care, bolnav fiind, de dragostea nevestei își părăsește patul durerilor, și chiamă doctorul în cărcimă, ca se'l consulteze!

* * *

Cum s'au schimbat timpurile Dómnice: Saul, căutând odinióră după măgari, a aflat proroci, ađi, dacá cauți după proroci, sigur afli măgari!

* * *

Noi Románii d'un timp óre-care facem multă politică și puțină ispravă!

Vindecat deplin.

Medicul: Da cei bade Bogdane, pleci dela băi? —
Se vede, că ești deplin sănătos!

Bogdan: Da, îți mulțămesc de întrebare, domnule
doctor, mie nu'mi lipsește nimica. — Am venit aici cu
reumatism în picióre, cu amețeli la cap, strânsuri de sto-
mach, și este tóte le am încă, mie nimica nu'mi lipsește!

Unde vor fi ajuns celelalte?

Țăranul: Ști ce jupâne cârcimar, asta nu'i omenie!
— Eu am aflat două muște în ciorbă!

Cârcimarul: Numai două? — Când am adus'o
din bucătărie erau cinci — unde vor fi ajuns celelalte?

D-lui N. în B.: Cât pot îmi dau silința se mulțămesc pe toți abonenții mei. Am preste 1000 chiuituri d'ale țerenilor la joc, dar' n'ajung se le public.

Mai multor corespondenți: Și de astă dată mi-au sosit mai multe corespondințe dela indiviți, care nu's abonenți. Atari corespondințe le arunc în corfa cu maculatura.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Corespondentului din Kis-Kapus: De astă-dată nu! — Telegrama de aderință adresată așanumiților expatriați ai comitetului național înșiși conține destul material de rîs! — Merită a trăi pentru națiune cel-ce nu e gata a muri pentru ea?